



Dimitrios

Revista Parohiei „Sfântul Dumitru-Poștă” - Paraclis Universitar

Nr. 213 | 5-18 octombrie | 2020 | Anul VIII

aparitie bilunara

Între prima dată și iar
Părintele Paroh Mihai GOJGAR

Alungarea gândurilor rele
Mitropolit Hierotheos VLACHOS

De azi, Calea Victoriei!
Horia-Ioan IOVA

NOILE TITLURI



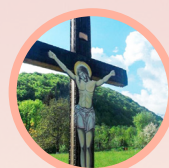
Editorial

Între *prima dată* și *iar*



Tradiții

Lucinul (17-18 octombrie)



Explicarea Sfintei Scripturi

Poate Dumnezeu iubi nebunește?



Dicționar liturgic

Ce sunt Sfintele Acoperăminte?



Pateric

Alungarea gândurilor rele



Interviu

„Locul meu preferat e acolo unde e Dumnezeu“



Psihologie

Cum să ne dozăm respectul de sine?



Istorie

De azi, Calea Victoriei!



Creștinismul în lume

TIPAR REALIZAT LA



www.pimcopy.com

Email: pimcopy@yahoo.com

Adresa: B-dul Mihail Kogălniceanu,
nr. 24, Parter, Sector 5, București
Tel: 0758.971.001

REDACTIE

COORDONATOR: Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

REDACTOR-ŞEF: Monica DAMIAN

CONCEPȚIE GRAFICĂ și DTP: Andrei JORA și Daniel JORA

DISTRIBUȚIE: Mihaela IANCU

COLABORATORI: Horia-Ioan IOVA, Oana IVAN,
Daniel JORA, Bogdan NICOLAESCU, Ionelia OLTEANU.

ISSN 2393-4859

ISSN-L 2393-4859

Foto Coperta 1: Andreea DOBRESCU

Foto: Laura DOBRE

Între *prima dată* și *iar*

Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

Probabil că pentru o viață fericită omul are nevoie de o doză apreciabilă de inedit. Auzim frecvent că plictiseala, redundanța, împietrirea uzează relații, instituții, oameni. Și cred că fiecare dintre noi își amintește de zâmbetele născute după un debut, după o descoperire a vreunui sentiment, loc sau tip uman. Poetul Ovidius chiar spune că „dintre toate lucrurile, cea mai plăcută este noutatea“.

Cineva ar putea critica (mulți o fac, de fapt), spunând că slujbele Bisericii nu se schimbă, totul pare să se hrănească din imutabilitate și să fugă de dinamismul specific lumii înconjurătoare. Din fericire, au dreptate! Nu știu ce relevanță ar mai avea, de exemplu, noțiunile de tipic, rânduială bisericească, drept sau muzică, dacă am face Sfinte Liturghii de zece minute, am digitaliza aprinderea lumânărilor și cădelniței, am accepta căsătoria între veri primari sau am da un ritm de hip-hop sedelnelor și troparelor de la strană. Exemplele de sus frizează ridicolul intenționat; ce bine că nu suntem dinamici în sensul unei acomodări seculare! Creștinul trăiește un veșnic prezent, hrănit din viața cea fără de moarte. Toate evenimentele liturgice au mai fost, dar nu ne *amintim* de Botezul Domnului, ci îl *trăim*, ca o nouă experiență de viață.



Ne aflăm *azi* din nou la Iordan, deși am mai fost pe 6 ianuarie *anul trecut*; apele botezului se întorc *acum* ca și cum niciodată nu ar fi făcut-o, Sfântul Ioan toarnă peste capul Mântuitorului *în fața noastră*, cei care așteptăm să fim stropiți cu Agheazma Mare, ca și cum nu am fi obișnuiți să ne bucurăm la fel în orice început de an civil. „Dumnezeu este o enigmă, este chiar enigma enigmelor. Dar El este în același timp pentru noi cel mai mare izvor de lumină, de bucurie și de sens permanent inedit. Deci enigma nu e întotdeauna negația cunoașterii, ci ea poate fi forma maximă a inteligibilității“ (Vasile Băncilă, *Aforisme și para-aforisme*). Tipic și inedit, rânduială și descoperire, vechi și nou.

Perioada pe care o traversăm, și sper să o traversăm mai repede, a aglomerat, deja, în câteva luni, foarte multe *prime dată* și tot atâtea doruri

după episoade pe care le dorim *iar*. Primul Paști fără credincioși în biserici care să cânte *Hristos a înviat!*, primele Jocuri Olimpice amânate din cauza unei epidemii, prima oară când școala se încheie în fața laptopului. Exemplele ar putea continua și mă tem că lista se va diversifica în trimestrele următoare.

Așa că... mi-e dor de *Iar*... mi-e dor să văd în biserică foarte mulți enoriași la un hram sau la o mare sărbătoare; mi-e dor să merg la un meci al naționalei și să-i încurajez pe galbeni alături de câteva zeci de mii de persoane; mi-e dor să aud copiii venind de la școală gălăgioși prin spatele blocului, schimbând ghiozdane, sanvișuri sau păpuși. Mi-e dor împreună cu dumneavoastră, nu mă îndoiesc, de multe altele, neștiutele și necunoscutele doruri ale fiecăruia. Vor



Asociația Umanitară Tadeu cu spijinul Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”, Paraclis Universitar, și cu binecuvântarea Părintelui Paroh Dr. Mihai Gojgar desfășoară, începând cu anul 2017, în mod curent, proiecte sociale, de întrajutorare și educaționale.

În perspectiva dezvoltării acesteia, ne-am propus organizarea unui atelier informativ cu privire la prezentarea portofoliului de activități ale asociației, atelier la care pot participa studenți, masteranzi, absolvenți ai Specializării Asistență socială. Pentru mai multe detalii, puteți accesa pagina de Facebook: www.facebook.com/asociatiatadeu.

Dacă sunteți interesați, vă rugăm să ne contactați la numărul de telefon 0724.269.499, urmând a stabili o dată a întâlnirii noastre.

mai fi dorurile vii? Unii spun doi sau trei ani... unii spun că de acum trebuie să ne obișnuim cu masca, distanțarea și celelalte elemente înfiorătoare și dezumanizatoare ale pandemiei. Face parte și asta din inedit, nu?

Probabil, pentru omul înțelept și luminat de Dumnezeu toate înseamnă provocări la răspunsuri echilibrate și mântuitoare. Ineditul obstacolului va aduce... sărituri inedite. Să luăm partea plină a paharului, poate vom fi mai ageri, mai iscușiți, mai inventivi.

„Noutatea oamenilor mari nu se mântuie niciodată: ceilalți sunt un pahar, ei un izvor” (Nicolae Iorga).

Izvoare dragi, sperăm să curgem împreună neîncetat și să ne unim, curgând iar și iar, în și spre Sfântul Potir! Totuși, îmi e dor de IAR...



Lucinul

(17-18 octombrie)

Sărbătoare a lupilor, Lucinul e consemnat în calendarul popular pe 17 sau 18 octombrie, în funcție de zonă. Etnograful Artur Gorovei descoperă această sărbătoare: „În ziua de Sfântul Osie, la 17 Octobre, Lucinul se prăznuia ca să fie feriți oamenii de lupi”. Nu se mai cunosc legăturile dintre sărbătoarea religioasă, Sfântul Prooroc Osea, și Lucin. Sfântul Osea sau Osie a fost unul dintre proorocii neamului lui Israel în secolul al VIII-lea î.Hr., considerat unul dintre cei 12 profeți mici din Vechiul Testament, contemporan cu proorocii Isaia, Miheia și Amos.

În alte locuri, 18 octombrie era considerată Ziua Lupului sau Lucinul. Pe 18 octombrie, în calendarul creștin-ortodox, e prăznuit Sfântul Apostol Luca. Conform tradiției, oamenii aveau mai multe obiceiuri menite să îndepărteze lupul din preajma turmelor de oi. Era interzisă scoaterea gunoiului și a cenușii din vatră, ca lupii să nu găsească cărbuni aprinși, care le-ar fi favorizat fecunditatea. Erau interzise și activitățile care implicau prelucrarea lânii și a pieilor de oi. Practici populare se intersectau cu cele religioase, iar oamenii țineau post negru pentru a fi feriți de lupi. Această sărbătoare populară deschidea un alt ciclu de trei Filipi de Toamnă.

Existau numeroase credințe și superstiții de Lucin. Cele mai multe



Foto: thelocal.dk

dintre ele făceau referire la animale. Astfel, dacă se încurcau dinții de la pieptenul cu care se scărmana lâna, se credea că animalele vor fi ferite de lupi. Seara, femeile nu trăgeau lâna pe ghem, spunând că „așa cum se învârt ghemul, așa se va învârti și oaia în țarc”.

Mamele se fereau să lovească pruncii cu mătura sau cu ghemul de lâna, de teamă să nu le stopeze creșterea. Prin unele sate, se spunea că, dacă se culcă cu capul pe ghem, copilul nu mai crește.

Prin alte zone, Lucinul era o sărbătoare pastorală dedicată lupilor pentru a preveni stricăciunile produse de ei: „Lucinul e de respectat, pentru că lupul tot lup e, chiar dacă nu ți-a mâncat oile”.

O legendă din lumea satelor de altădată amintea de o babă înspăimântător de mare și de slabă, care cântărea toate ghemurile de lâna lucrate de tinerele fete. Aceasta avea un nume sugestiv, Ghemărița. Fetele care aveau puține ghemuri erau forțate de această gheonoaie să toarcă și să depene fire din frunzele căzute din fagi.

Rubrică realizată: Oana IVAN

mesageruldenemam.ro



Foto: ziarullumina.ro

Poate Dumnezeu iubi nebunește?

Pr. Alexandru MIHĂILĂ

Suntem obișnuiți în teologia de școală cu definiții, împărțiri, sistematizări, categorii, citate. Limbajul antropomorfizat despre Dumnezeu nu ar avea ce să caute, iar idei de genul „iubirea nebună” a lui Dumnezeu par total nepotrivite. Cât de biblică rămâne imaginea unui Dumnezeu care iubește omul într-un mod nebunesc? [...]

Primul care a folosit această imagine a iubirii pasionale a fost profetul Osea (mijlocul secolului al VIII-lea î.Hr.). Plecând chiar de la experiența vieții sale (iubirea neîmpărtășită față de Gomer, „soția desfrânării”, conform Osea 1, 2), el a arătat că asemenea este și iubirea

lui Dumnezeu față de popor. Regatul nordic, Israel (sau Efraim), rămâne obiectul iubirii divine, indiferent de starea lui morală. Dimpotrivă, păcatul israeliților pare că-L afectează mai degrabă pe Dumnezeu: „O, cum te voi lăsa, Efraime! Cum te voi părăsi, Israele! Cum te voi trece cu vederea ca odinioară pe Adma și te voi face ca Țeboimul! Inima se zvârcolește în Mine, mila Mă cuprinde!” (Osea 11, 8).

Cuprins de această iubire nebunească, Iahve dorește să refacă experiența pe care a avut-o cu Israel în pustie, când acesta îi era încă fidel, nelăsându-se sedus de alte divinități. Dumnezeu plănuiește de aceea să atragă Israelul iarăși în pustie

și acolo să-i vorbească asemenea unui îndrăgostit: „Pentru aceasta, iată Eu o voi atrage și o voi duce în pustiu și voi vorbi inimii ei” (Osea 2, 16). Această experiență va duce chiar la „căsătoria” mistică a lui Iahve cu Israelul, o căsătorie care va transcende relațiile firești dintre soț și soție văzute în Orientul antic ca între stăpân și servitoare: „și va fi în vremea aceea - zice Domnul - că ea Mă va numi: «Bărbatul meu» și nu-Mi va mai zice: «Baalul (stăpânul) meu»” (2, 18). Concluzia este fulminantă: „Și te voi logodi cu Mine pe vecie” (2, 21), sugerându-se astfel că unirea pasională cu Dumnezeu nu are sfârșit, nu se consumă niciodată, ci deschide posibilitatea unui urcuș neîntrerupt, din făgăduință (logodna este făgăduința

căsătoriei) în făgăduință.

Iahve este astfel antropomorfizat, I se atribuie „pasiuni” omenești, dar trebuie să vedem în acest limbaj poetic realitatea iubirii lui Dumnezeu pentru om. Definițiile și categoriile teologiei de școală nu pot surprinde profunzimea iubirii „nebunești” a lui Dumnezeu. Tragismul despărțirii unui om de Dumnezeu, ateismul, păcatul, și, de ce nu, prezența iadului, toate acestea sunt „simțite” în primul rând de Dumnezeu Însuși, a Căruia inimă „se zvârcolește”, pentru a-l cita pe Osea. [...]

„Și Domnul v-a primit, nu pentru că sunteți mai mulți la număr decât toate popoarele - căci sunteți mai puțini la număr decât toate popoarele, ci pentru că vă iubește Domnul.” (Deuteronom 7, 7-8).

Alexandru Mihăilă, *Nelămuriri din Vechiul Testament*, Vol. I, Ed. Nemira, 2011, pp. 150-155.



Foto: Laura DOBRE

Ce sunt Sfintele Acoperăminte?

Marian DUMITRIU



Procovețele, așa cum mai sunt numite Sfintele Acoperăminte, sunt văluri mici, pătrate, cu excepția unuia, cruciform. Sunt confecționate din același material ca și felonul preotului și sunt în număr de trei. Primele două sunt acoperăminte mici, cu unul se acoperă Sfântul Disc și steluța, iar cu al doilea, Sfântul Potir. Acestea simbolizează atât scutecele pruncului Iisus, cât și

giulgiurile cu care a fost înfășurat trupul Mântuitorului, la punerea Sa în mormânt.

Cu acoperământul mai mare, care se numește și aer, se acoperă Sfântul Disc și Sfântul Potir. El simbolizează atât cerul pe care s-a ivit steaua, arătând magilor pe Pruncul Împărat, cât și piatra cu care Iosif a închis Sfântul Mormânt.

Se pare că Sfintele Acoperăminte au apărut încă din cele mai vechi timpuri și aveau ca scop protejarea Sfintelor Daruri de profanare. Ele au fost introduse în uzul liturgic în vremea Sfântului Ioan Gură de Aur.

doxologia.ro

Pateric

Alungarea gândurilor rele

Mitropolit Hierotheos VLACHOS

Pe lângă disprețuirea și respingerea gândurilor, este necesară alungarea lor, care nu se poate face decât prin rugăciune. Sfântul Grigorie Sinaitul a scris un capitol întreg, intitulat „Despre alungarea gândurilor”, în care citim: „Niciun începător nu poate alunga vreodată vreun gând, dacă nu-l alungă Dumnezeu. Căci numai cei puternici pot război și alunga gândurile; dar și aceștia nu de la ei alungă gândurile, ci împreună cu Dumnezeu poartă războiul împotriva lor, ca unii ce au îmbrăcat toate armele Lui. Iar tu, venind gândurile, cheamă pe Domnul Iisus, des și cu stăruință, și vor fugi. Căci nerăbdând căldura inimii izvorâtă din rugăciune, fug ca arse de foc”. [...]

Omul nu se poate elibera de gândurile demonice prin propriile sale puteri. Chiar dacă ne considerăm înțelepți, trebuie să ignorăm orice gând și să ne punem toată nădejdea în Dumnezeu, rugându-L: „Doamne, rânduiește acest lucru cum voiești Tu și cum știi Tu!”. Acest citat este semnificativ, știut fiind că, la vreme de ispită, mulți încearcă să se confrunte cu ea prin resursele proprii lor, însă rațiunea lor nu poate birui gândurile demonice, oricât de înzestrați ar fi în această direcție. Să reținem faptul că, în lupta cu gândurile pătimase, nu luptăm pur și simplu împotriva unui gând rău, ci împotriva diavolului însuși.



„Locul meu preferat e acolo unde e Dumnezeu“

Fiecare zi care îmi poartă pașii către Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” îmi oferă ocazia de a afla ce înseamnă cu adevărat dragostea de semeni și puterea de sacrificiu în casa Domnului și în numele Lui.

Totul se întâmplă într-un firesc pe care oamenii îl acceptă, ba chiar îl respectă cu sfințenie. Fiecare acțiune caritabilă, fiecare eveniment, fiecare ghiozdan dăruit unui copil înseamnă reușită, bucurie. Ce poate fi mai minunat decât să stai pe lângă astfel de suflete nobile? Și eu sunt binecuvântată să cunosc pe majoritatea dintre ele.

Astăzi, o aduc în atenție pe doamna Marilena Dan, o fire veselă, plină de energie, care nu are cum să treacă pe lângă tine fără să îți fure un zâmbet.

Cum ați ajuns la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”? Care e povestea dumneavoastră?

Povestea mea este una foarte simplă. Eu consider că venirea mea la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” s-a întâmplat pentru că așa a vrut bunul Dumnezeu. Nu mi-am propus, nu am căutat-o, ci pur și simplu aici m-au purtat pașii. Acest lucru s-a întâmplat în ultima săptămână a postului Paștelui, în anul 2015.

Ulterior, i-am mărturisit și părintelui Mihai ceea ce am simțit atunci când am ajuns aici, că „mi-am găsit biserica și biserica m-a găsit pe mine”. Până în acel moment, relațiile mele cu biserica au fost strict profesionale, dar mă bucur foarte mult că acest lucru s-a schimbat. Acum este mult mai bine, mai profund, iar relația mea cu Dumnezeu este mai strânsă.

Ce vă place cel mai mult la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”?



Marilena Dan,
49 de ani, Călărași, inginer

Mi-ar fi greu să mă gândesc doar la un singur lucru care să îmi placă aici, așa că o să rezum la a spune că îmi place tot. Chiar și cele neplăcute îmi plac, pentru că și acestea au rostul lor. Aici reușesc să îi mulțumesc lui

Foto: Arhiva personală

Dumnezeu din toată inima pentru tot ceea ce mi-a dat, pentru că mi-a dat din plin. Aici, îmi regăsesc echilibrul pe care de multe ori îl rătăcesc în lumea asta agitată, aici îmi adun gândurile, îmi plâng grijile, îmi spun bucuriile și le trăiesc alături de acești oameni minunați.

Aici întâlnesc oameni ca mine, care doresc să ajute și să depășească nevoile, să devină buni, mai buni, oameni care se jertfesc pentru biserică și pentru semenii. Îmi plac foarte mult predicile părintelui Mihai pentru că au rolul de a ne îndrepta mereu. Sunt sigură că fiecare dintre noi ne regăsim în ele, ceea ce e minunat. Îmi plac, de asemenea, și povestioarele pe care le mai împărtășește cu noi, cum a fost cea cu îngerul bătrân și îngerul tânăr. Chiar mi-a rămas în suflet.

Care dintre activitățile organizate aici vă plac cel mai mult? Credeți că ar trebui să continue?

Mi-am pus sufletul în toate activitățile pe care le-a organizat Biserica, așa că îmi este greu să spun că sunt atașată în mod special de una dintre ele. Scopurile sunt atât de mărețe, încât nu mai simți nevoia să le diferențiez. Toate îmi propun să ajute pe alții, să aducă zâmbete pe chipurile care nu au mai zâmbit demult și să aducă bucuria în inimile întristate.

Bineînțeles că îmi doresc să continue. Astfel, comunitatea bisericii o să se extindă și vom putea realiza împreună și mai multe fapte bune. Ce poate fi mai minunat de atât?

Ce v-a determinat să rămâneți aici și să nu mergeți la altă biserică?

Din primele momente în care am ajuns aici, am știut că nu o să mai plec. Acesta este locul meu și aici voi rămâne. Aș pleca doar dacă s-ar pune problema să mă mut din București, altfel nu văd rostul. Eu aici l-am întâlnit pe Dumnezeu, aici îl simt diferit.

Chiar de ar fi ca la un moment dat să mă supere ceva, tot nu aș pleca. Pentru că bagajul emoțional pe care îl am, l-am construit în urma venirii mele la Biserica „Sfântul Dumitru-Postă”. Așadar, nu se va pune problema de a pleca de aici.

Cum ați descrie comunitatea de aici?

Ceea ce s-a format aici este absolut minunat. O comunitate ce deține virtuțile cele mai frumoase: iubirea, credința și dăruirea. Toate acestea încununate cu prezența unui părinte vrednic.

Există ceva ce ați schimba sau v-ar plăcea să fie diferit?

Nu cred că aș schimba ceva. Noi oamenii, ne schimbăm de-a lungul vieții. Toate schimbările sunt firești și curg, ca apa. Tot ceea ce trebuie să facem este să ne rugăm să evoluăm frumos. Îmi este foarte dor de serile în care rosteam împreună „Rugăciunea inimii”. Mi-aș dori ca acest lucru să se reia la un moment dat.



Cum să ne dozăm RESPECTUL DE SINE?

Ciprian VOICILĂ

Psihologul Carl Rogers nota cândva că „majoritatea oamenilor se disprețuiesc, consideră că nu valorează nimic și că nu merită să fie iubiți”. Care ar fi cauzele acestei triste realități psihologice? Psihoterapeuții specializați în psihanaliză au demonstrat că ne formăm imaginea de sine interiorizând feed-back-ul primit din partea mediului nostru social, pe măsură ce asimilăm mesaje (explicite sau implicite) privind propria persoană. Autorii acestor mesaje sunt părinții sau tutorii noștri. De aceea, percepția distorsionată de sine este efectul perturbărilor care apar în relația părinte-copil.

Potrivit cercetărilor întreprinse în domeniul terapiei cognitive, oamenii care tind să se deprecieze sunt angajați într-un continuu dialog lăuntric: își spun „nu o să reușesc”, „mie niciodată nu o să mi se întâmple ceva bun”, „nu sunt bun de nimic” etc. Doctorul John Kabat-Zinn afirmă că la originea acestui monolog interior autodistructiv stau experiențele petrecute în copilărie. Dacă o mamă îi va spune copilului: „ești rău” – deși intenția ei era să îi spună „nu îmi place ce faci” –, mintea fragedă a copilului va prelua mesajul „sunt un copil rău”. Enunțul se grefează



în mintea sa și îi va reveni adesea, deși copilul va uita contextul în care i-a fost adresat. Ajuns adult, nu va avea sentimentul că persoana sa are o valoare și că merită respectul celorlalți. Omul a cărui minte este permanent acaparată de gânduri distructive fie a fost tratat cu indiferență de părinții săi, fie aceștia nu l-au laudat atunci când el a excelat în anumite activități.

Efectele deprecierii de sine sunt negative atât pentru persoana respectivă, cât și pentru mediul său social. O ființă cu respect de sine scăzut reacționează față de ceilalți agresiv. Dacă i se întâmplă ceva

Foto: Laura DOBRE

Rubrică realizată: Ionelia OLTEANU

rău (trece printr-un accident sau boală cronică) vede în acel rău o pedeapsă binemeritată. Nu se simte confortabil cu el însuși, nu își conștientizează starea critică, ba chiar o proiectează inconștient asupra celorlalți. O încredere de sine scăzută nu ne ajută să rezolvăm adecvat problemele existențiale cu care ne confruntăm.

O altă formă de perturbare a imaginii de sine este prea marea încredere în propriile calități și puteri. În acest caz, persoana resimte adesea dezamăgire, frustrare, furie în situațiile când propriile așteptări nu sunt confirmate de realitate – ceea ce conduce la scăderea stimei de sine. În plus, omul autosuficient, cu accente de grandomanie, ajunge să se însingureze, fiindcă semenii săi tind să îl ocolească.

Cum poate fi anihilat monologul interior care hrănește lipsa respectului de sine? În terapia cognitivă, întâlnim trei pași. Persoana este îndemnată să își identifice tiparul gândirii negative și să scrie toate gândurile negative ce îi asaltează mintea. Pasul doi presupune notarea, pe o coloană paralelă, a unor enunțuri pozitive care să fie contrapuse celor din prima coloană. La sfârșit, persoana trebuie să își focalizeze un timp atenția asupra enunțurilor pozitive. Studiile de specialitate au arătat că cine face acest exercițiu de atenție zi de zi, 20 sau 30 de minute, își schimbă tiparul negativ al gândirii, dobândind o imagine de sine echilibrată.

Tradiția noastră creștină a Sfinților Părinți ne propune o serie de mijloace terapeutice, atât pentru prea marea prețuire de sine, cât și pentru înjosirea nefirească de sine. Trebuie să ne iubim ca ființe create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar trebuie să războim truasca iubire de sine și roadele ei – slava deșartă și mândria – prin cultivarea unei stări de smerenie, prin deasa rugăciune și prin răbdarea încercărilor vieții. Boala înjosirii de sine se vindecă iubind chipul dumnezeiesc din noi, potrivit cuvântului Sfântului Antonie cel Mare: „Cel care-L iubește pe Dumnezeu se iubește pe sine”.



Podul Mogoșoaia, actuala Calea Victoriei. (imagine din Piața Teatrul Național)

Foto: romaniatv.net



Calea Victoriei în anii '40

Foto: ro.wikipedia.org

DE AZI, CALEA VICTORIEI!

În ziua de 8 octombrie 1878, Principele Carol defila împreună cu armata română victorioasă pe principala arteră a Capitalei. Independența României față de Imperiul Otoman, proclamată în 1877, fusese confirmată prin vitejia și determinarea soldaților români. Generalii acoperiți de glorie și soldații scăpați ca prin minune din infernul războiului erau primiți în urale de cei rămași acasă. Steagurile regimentelor distinse în luptă, uniforme colorate și muzica militară aprindeau sentimentele patriotice, iar tunurile și stindardele capturate de la inamic sporeau mândria învingătorilor.

Pentru ca izbânda să rămână cât mai multă vreme în memoria românilor, Principele Carol a decretat ca vechiul Pod al Mogoșoaiei, calea care fusese podită cu lemn din porunca lui Constantin Brâncoveanu în 1692, să poarte numele de Calea Victoriei. În același spirit, Calea Griviței, Calea Plevnei, strada Smârdan și Calea Rahovei aveau să amintească, oricui

va fi trecut prin București, de numele celor mai temute redute otomane cucerite.

Pornind din extremitatea nordică a orașului de atunci – astăzi zona parcului Herăstrău –, cortegiul a trecut pe sub Arcul de Triumf ridicat de Primăria Capitalei pe Șoseaua Kiseleff. Construcția, realizată din lemn, era dedicată acestui eveniment și menită a fi una temporară. Defilarea a continuat pe Calea Victoriei până în inima orașului, la statuia lui Mihai Viteazul, eroul românilor care intrase în memoria colectivă ca învingător al turcilor.

În iarna anului 1917, pe același drum, avea să defileze în fruntea armatelor germane Mareșalul von Mackensen în Bucureștiul ocupat, umilit și amuțit de teamă. Un an mai târziu, însă, Calea Victoriei avea să primească întoarcerea triumfală a Regelui Ferdinand „Întregitorul”, pentru ca, în următoarele decenii să fie locul în care Micul Paris deborda de viață și voie bună.



Catedrala „Sfânta Sofia” din Varșovia

polishnews.co.uk

La aproape cinci ani de la punerea pietrei de temelie, Catedrala „Sfânta Sofia” din Varșovia a fost sfințită. Realizată după planul Hagiei Sofia din Istanbul, Catedrala „Sfânta Sofia” este prima biserică ortodoxă ridicată în Polonia în ultima sută de ani și este dedicată memoriei eroilor și martirilor polonezi din timpul celui de-al doilea război mondial, mai ales a celor peste 70 000 de polonezi, inclusiv femei și copii, ce au pierit în timpul Revoltei din Varșovia (1 august – 2 octombrie 1944). (orthodoxianewsagency.gr)

Mai multe organizații care se ocupă de discriminarea creștinilor din întreaga lume au dat publicității rapoarte îngrijorătoare, din care reiese că în timpul pandemiei de Covid-19, situația multor creștini s-a înrăutățit. Organizația Open Doors a dat exemplul mai multor țări (majoritar musulmane, hinduse sau budiste, precum Bangladesh, Malaezia, India, Vietnam, Filipine, Nigeria) în care cetățenii de religie creștină au fost ocoliți în mod sistematic de programele de ajutorare ale guvernelor. (basilica.ro)

Arhiiepiscopia Ortodoxă Antiohiană a Americii de Nord a lansat un film documentar în nouă părți, intitulat „In the Name of Choice” („În numele alegerii”). Ideea filmului este că, deși „avocații” liberalizării avortului se declară campioni ai libertății de alegere, realitatea tristă este că cele mai multe femei care trec prin trauma avortului simt că nu au de ales, fiind presate sau chiar amenințate – de către soț sau partener, de către părinți – să ia această decizie. (orthochristian.com)

Patriarhia Moscovei și-a declarat sprijinul pentru inițiativa organizației „Salvează Viața” de a ridica în capitala rusă un monument închinat femeii însărcinate. Inițiativa își dorește îmbunătățirea imaginii maternității, într-o țară, Rusia, în care rata natalității este din ce în ce mai scăzută și în care se simte lipsa promovării valorilor familiale. Rețelele sociale promovează, adesea, o imagine negativă a maternității și a familiei, multe cupluri tinere refuzând să își întemeieze o familie și să aibă copii. (orthochristian.com)

Vrei să te implici?

Toți cei care vor să aducă un pic de bucurie semenilor pot sprijini, ca voluntari, acțiunile sociale. Avem nevoie de o echipă mai mare. Vino în echipa Asociației Umanitare Tadeu! Împreună vrem să facem viața mai liniștită pentru semenii noștri.

E-mail: asociatiaumanitaratadeu@gmail.com

Telefon: 0731 955 215



ASOCIAȚIA UMANITARĂ
TADEU



Foto Coperta 4: Laura DOBRE

CONTRIBUȚIA ANUALĂ

Ne dorim mereu să facem din Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” un spațiu primitor și civilizat. Contribuția anuală de 100 de lei/ familie ne este de mare ajutor în acest sens.

Vă mulțumim!

MASA SOCIALĂ DE SÂMBĂȚĂ

În continuare există o listă deschisă pentru cei care doresc să ofere masa socială de sâmbătă. Masa de sâmbătă este dedicată persoanelor cu posibilități materiale reduse și este un prilej de a da pomana noastră sufletelor celor adormiți.





Program liturgic | 5 - 18 octombrie

MARȚI, 6 OCTOMBRIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

MIERCURI, 7 OCTOMBRIE

- > 18:00 - Sfântul Maslu

SÂMBĂȚĂ, 10 OCTOMBRIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului

DUMINICĂ, 11 OCTOMBRIE

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

MARȚI, 13 OCTOMBRIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie
- > 18:00 - Vecernie și Litie

MIERCURI, 14 OCTOMBRIE

- †) Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași
- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie
- > 18:00 - Sfântul Maslu

VINERI, 16 OCTOMBRIE

- > 17:00 - Program de spovedanie
- > 18:00 - Acatistul Sf. Antipa al Pergamului
- > 18:30 - Seara Catehetică

SÂMBĂȚĂ, 17 OCTOMBRIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului

DUMINICĂ, 18 OCTOMBRIE

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

*dacă sunt anunțate din timp



Strada Franceză nr. 1, sector 3, București
 mihaigojgar@yahoo.com
 www.sfantuldumitruropa.ro
 facebook.com/revistadimitrios
 bisericasf.dumitruropa
 BCR, Agenția Libertății - RO95 RNCB 0069 1109 8613 0001